

ת"פ 55753/07/15 - מדינת ישראל- מח"ש נגד דוד ארזקנזי (עניינו הסתיים, אילן חנוכה דוידי (עניינו הסתיים, אשר מסס (עניינו הסתיים, ש ז (עניינו הסתיים, יצחק כהן)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 55753-07-15 מדינת ישראל נ' ארזקנזי ואח' 7 במרץ 2017

בפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה
מדינת ישראל- מח"ש
על-ידי ב"כ עו"ד הילה אדלמן

נגד

הנאשמים
1. דוד ארזקנזי (עניינו הסתיים)
2. אילן חנוכה דוידי (ענינו הסתיים)
3. אשר מסס (עניינו הסתיים)
4. ש ז (עניינו הסתיים)
5. יצחק כהן
על-ידי ב"כ עו"ד ירון ברזילי

גזר דין - נאשם 5

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של מרמה והפרת אמונים בצוותא חדא - לפי סעיף 284 + 29 לחוק העונשין תשל"ז-1977, וכן בעבירה של השגת מידע מהמרשם הפלילי - לפי סעיף 22 לחוק המרשם ותקנות השבים התשמ"א-1981.

2. הודאת הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, וסוכם כי המאשימה תעתור להשתת עונש של חודשיים מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שרות, בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, מאסר על תנאי וקנס, ואילו הסנגורים יהיו חופשיים בטעוניהם. הלכה למעשה, ולאור טיעון ההגנה, ניתן לראות את הרף התחתון של הסדר הטיעון כרף תחתון המגלם ענישה מותנית בצירוף קנס.

3. בתקופה הרלוונטית שימש דוד ארזקניז כשוטר בתחנת תל-אביב צפון, במשטרת ישראל (נאשם 1 בפרשה, להלן - **השוטר**). בתקופה שבין אמצע שנת 2010 ועד לאפריל 2011, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, פנה הנאשם, שהינו שוטר לשעבר, לשוטר, לא יותר משלוש פעמים, וביקש ממנו לבדוק במאגרי המידע המתנהלים במשטרת ישראל ובמרשם הפלילי, ולהעביר לו מידע אודות אחרים לפי מספרי זהות שמסר ומספרי כלי רכב, לרבות מידע בדבר מרשם פלילי ומידע בדבר פרטי בעלים של כלי רכב. בעקבות הבקשות המתוארות לעיל, בדק השוטר במאגרי המידע המשטרתיים ובמרשם הפלילי המתנהל במשטרת ישראל והעביר פעמיים לנאשם מידע ופרטים מתוך מאגרים אלו והמרשם הפלילי, וזאת שעה שהיה מודע לכך שחל עליו איסור לגלות לאחר את המידע שהגיע אליו מתוקף תפקידו. באחד המקרים, ביום 7.4.11 מסר הנאשם לשוטר מספר תעודת זהות של אדם אחר, וביקש ממנו פרטים על אותו אדם, לרבות מידע בדבר רישום פלילי. למחרת היום, בדק השוטר במאגרי המידע המשטרתיים ובמרשם הפלילי את הפרטים והעביר את המידע לנאשם, לרבות מידע באשר לרישום הפלילי של אותו אדם. סמוך לאחר מסירת המידע תיאמו השוטר והנאשם, ונפגשו בכניסה לחנות "מחסני תאורה" ליד קניון אילון ברמת גן. באותה פגישה העביר הנאשם לשוטר סך של 600 ₪, וזאת כסיוע כלכלי בעקבות בקשתו של השוטר, נוכח מצבו הכלכלי הקשה.

על יסוד המעשים האמורים, וכפי שפורט לעיל, הורשע הנאשם בעבירות של מרמה והפרת אמונים בצוותא, והשגת מידע מהמרשם הפלילי.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הסבירה כי תיקון כתב האישום נבע, בין היתר, מהסדרים אחרים שנעשו בפרשה, ומהמדרג העונשי שנקבע על-ידי בית המשפט. בנוסף, צוין כי הסדר הטיעון לקח בחשבון את נטילת האחריות וחלוף הזמן. לצד האמור לעיל, וכך נטען, סברה המאשימה כי יש מקום לאימוץ הרף העליון של ההסדר, וזאת בהינתן העובדה כי מדובר בהפרת אמונים מן הרף הגבוה, ובנאשם אשר לחובתו הרשעות קודמות, לרבות בעבירות על טוהר המידות.

5. ב"כ הנאשם סבר כי יש מקום לאימוץ הרף התחתון של הסדר הטיעון, וזאת בהתחשב בהודאת הנאשם, בחלוף הזמן המשמעותי (לרבות בשיהוי בהגשת כתב האישום), להיעדר אלמנט של שיטתיות במעשים, היעדר רווח כלכלי לנאשם, ונוכח תיקון כתב האישום מעבירת שוחד לעבירה של הפרת אמונים. בהקשר זה נטען, כי יש להשוות בין עניינו של נאשם 3 (שהורשע בעבירת שוחד ונדון למאסר בן חודשיים ימים לריצוי בדרך של עבודות שרות) לבין עניינו של הנאשם, שהורשע בעבירה של הפרת אמונים, ומכאן מתבקשת מסקנה כי יש לגזור את הדין בהתאם לרף התחתון של הסדר הטיעון.

6. אין חולק כי טמונה חומרה לא מבוטלת במעשים אותם ביצע הנאשם. אף אם בסופו של יום תוקנו הוראות החיקוק בכתב האישום, לא ניתן לומר כי מדובר בנסיבות הנמצאות ברף התחתון של העבירות, אלא דווקא, וכך לטעמי, נסיבות המצביעות על חומרה ניכרת. מעשים כגון אלה שביצע הנאשם פוגעים במספר ערכים מוגנים, ובהם אמון הציבור בעובדי הציבור, טוהר המערכת השלטונית, הזכות לפרטיות (בהקשר להנפקת נתונים מתוך המרשם הפלילי) ותקינות המנהל [ראה דנ"א 1397/03 **מדינת ישראל נ' שבס** (30.11.2004); ע"פ 4148/96 **מדינת ישראל נ' גנות** (פ"ד נ(5) 367-386); ע"פ 293/89 **סוקולובסקי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 92, 140].

עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, שכאמור, אינה מבוטלת בעיני, נלמדת מהעובדה כי מדובר בשלוש בקשות שונות, וכן מהעברת סכום כסף לשוטר, הגם שמדובר בסכום שאינו גבוה. גם טיב המידע שהתבקש משפיע על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומשליך על מתחם העונש ההולם.

7. פסיקת בתי המשפט במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות של הפרת אמונים, מלמדת כי הענישה במקרים אלה נעה בין עונשים צופי פני עתיד לבין עונשי מאסר, לעיתים בני מספר חודשים. עם זאת, קיימים מקרים בהם הוטלו גם עונשים משמעותיים יותר.

ראה בהקשר האמור, רע"פ 5686/11 **וולך נ' מדינת ישראל** (27.10.2011); ע"פ 846/12 **ויטה נ' מדינת ישראל** (19.6.2013); ע"פ 2144/11 **יעקב (ג'קי) מצא נ' מדינת ישראל** (20.6.2011); ע"פ 8430/11 **מדינת ישראל נ' קארשי** (15.2.2012); ע"פ 1044/12 **יגאל סער נ' מדינת ישראל** (10.12.2012); ת"פ (מחוזי מרכז) 6366-07-09 **מדינת ישראל נ' בוברוב** (27.3.2011); רע"פ 7120/09 **יהושע פורר נ' מדינת ישראל** (22.9.2009); ע"פ (מחוזי - מרכז) 5755-05-08 **יגאל מדר ואנה וירניק נ' מדינת ישראל** (28.6.2009); תפ"ח 14860-04-12 (מחוזי - ב"ש) **מדינת ישראל נ' בן גוזי** (23.4.2013); ת"פ (שלום פ"ת) 28512-04-12 **מדינת ישראל נ' סיני גלבוע** (1.1.2013); ע"פ 677/14 **דנקנר נ' מדינת ישראל** (17.7.2014); ת"פ (מחוזי חיפה) 4021/05 **מדינת ישראל נ' ישראל סדן ואח'** (15.11.2006); ת"פ 1792/06 (שלום נצרת) **מדינת ישראל נ' חיים בריבאי** (30.7.2008); ע"פ (ת"א) 7512-04-10 **פיגר נ' מדינת ישראל** (וערעור שכנגד) (2.3.2011).

8. לאור נסיבות המקרה, ועל יסוד הפסיקה הנוהגת, דומני כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם צריך לעמוד על עונש מותנה, באופן שגובש בהסדר הטיעון, ואילו הרף העליון של המתחם צריך לעמוד על 9 חודשי מאסר, כך שניתן לומר כי הסדר הטיעון שהוצג מתיישב עם מתחם העונש ההולם.

9. בבואי לבחון את העונש המתאים לנאשם בגדרו של הסדר הטיעון, נתתי דעתי לנתונים הבאים:

(א) הודאת הנאשם וקבלת האחריות;

(ב) חלוף הזמן המשמעותי מאז מועד ביצוע העבירות;

(ג) עברו הפלילי של הנאשם - הכולל הרשעה בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית (משנת 2012) והרשעה בעבירות של לקיחת שוחד, מרמה והפרת אמונים, שימוש לרעה בכוח המשרה, קשירת קשר להשגת מטרה אסורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (מהשנים 1997-1999, בגינה ריצה שנת מאסר);

(ד) נתונים אישיים כפי שאלה פורטו בטיעון הסניגור.

על פניו, ולו היה מדובר במקרה העומד לבדו, צריכים היו הנתונים האמורים להוביל למסקנה בדבר אימוץ הרף העליון של את הסדר הטיעון, שאף הוא מתון ומגלם את רובם המכריע של הטיעונים העומדים לזכותו של הנאשם.

יחד עם זאת, סבורני כי בנסיבותיה של הפרשה האמורה, יש מקום ליתן משקל גם לכלל אחידות הענישה, ויש לראות ביישומו של הכלל ככזה המצדיק את אימוץ הרף התחתון של הסדר הטיעון, ואסביר:

על כלל אחידות הענישה עמד בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין.

בע"פ 2580/14 אבו ליל חסן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) נקבעו הדברים הבאים:

"סבורני כי ראוי להקל בעונשו של אבו ליל. הטעם לכך נעוץ בעקרון אחידות הענישה. עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות. עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במנינים, חומרם או בנסיבותיהם האישיות של המבצע [ראו למשל: ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.2.2013); ע"פ 7350/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.1.2013) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 4450/11 עספור נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (8.2.2012)]. יחד עם זאת, מובן כי ענישה אינה יכולה להידמות לפעולת חישוב אריתמטית, ועקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה, ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום [ראו למשל: עניין פלוני, פסקה 10; ע"פ 3117/12 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (6.9.2012)]."

ומן הכלל אל הפרט: במסגרת הסדר הטיעון שנקשר בין התביעה לבין נאשם 3 סוכם כי הנאשם יודה ויורשע בעבירות שוחד והשגת מידע מהרישום הפלילי, כאשר ביחס לענישה סוכם כי התביעה תעתור לעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות (מכאן - יש לראותו כמוגבל לתקופה בת 6 חודשים), מאסר מותנה וקנס כספי, ואילו ההגנה תטען כראות עיניה (דהיינו - לרבות לענישה מותנית בלבד).

בסופו של יום, ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים, גזר בית המשפט (כב' השופטת אמסטרדם) על נאשם 3, עונש מאסר בן

חודשיים לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה בן 5 חודשים וקנס בסך 5,000 ₪. גזר הדין ניתן בחודש אוקטובר 2016, וכיון שמי מהצדדים לא הגיש ערעור, מדובר בגזר דין חלוט.

לטעמי, ושעה שהנאשם שבפניי הורשע בעבירות פחותות בחומרתן מהעבירות בהן הורשע נאשם 3, אין מקום להטיל עליו ענישה זהה כפי עתירת התביעה.

עמדת התביעה לפיה עברו הפלילי של הנאשם מצדיק אימוץ הרף העליון הייתה יכולה להתקבל, אלא שגם נאשם 3 הורשע בעבר (2004) בעבירה חמורה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והוא אף ריצה עונש מאסר בן 6 חודשים בעבודות שירות. כאשר נתון זה עומד לנגד עיני, ואילו מצטרפת העובדה כי הרשעתו החמורה הקודמת של הנאשם שבפניי כעת משקפת מעשים שנעשו לפני כ-20 שנה, מתקבלת מסקנה לפיה אין באותו הבדל מסוים בעבר הפלילי כדי להצדיק אימוץ הרף העליון של ההסדר, באופן שעונשו של מי שהורשע בעבירה של הפרת אמונים יהיה זהה לעונש של מי שהורשע בעבירת שוחד, וניתן להסתפק בהחמרה ברכיב הקנס ביחס לקנס שהוטל על נאשם 3.

10. על יסוד האמור לעיל, ראיתי לכבד את הסדר הטיעון ולהטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום את אחת העבירות בהן הורשע, או עבירה של מתן שוחד.

(ב) קנס בסך 10,000 ₪ או 100 ימים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 4.6.17.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' אדר תשע"ז, 7 במרץ 2017, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט